

Sygn. akt III CSK 174/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa D. M. i P. M.
przeciwko Gminie Miejskiej K., K. B. i S. B.
przy interwencji ubocznej po stronie powodowej M. M.
oraz przy interwencji ubocznej po stronie pozwanej M. B.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 grudnia 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powodów od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo o ustalenie prawa powodów do współdysponowania bliżej określonym w pozwie grobem oraz ustalenie nieistnienia prawa pozwanych do współdysponowania tym grobem.

Oddalenie powództwa było wynikiem uznania, że powodowie nie wykazali istnienia po ich stronie interesu prawnego w rozumieniu art. 198 k.p.c. w dochodzeniu powyższego roszczenia.

W skardze kasacyjnej opartej na pierwszej podstawie oraz na zarzucie naruszenia jedynie art. 10 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. cmentarzach i chowaniu zmarłych (j.t: Dz. U. z 2011 r., Nr 118, poz. 687 – dalej: „ustawa o cmentarzach”), powodowie jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazali przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c. zarzucając oczywiście wadliwą wykładnię art. 10 ustawy o cmentarzach i stwierdzając, że jego prawidłowa wykładnia prowadzi do jednoznacznego i nie budzącego wątpliwości wniosku, iż powodowie mają interes prawny w ustaleniu ich prawa do współdecydowania o przedmiotowym grobowcu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie ulega wątpliwości, że powodowie nie wykazali, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c., a więc że w sprawie doszło do kwalifikowanego, oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02 OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi powtórzenie uzasadnienia zarzutu przedstawionego w podstawach kasacyjnych

i nie zwiera argumentów, które pozwalałyby na uznanie, że Sąd Apelacyjny w sposób ewidentny naruszył art. 10 ustawy o cmentarzach. Trzeba też stwierdzić, że artykuł ten składa się z dziewięciu jednostek redakcyjnych zawierających dziewięć odrębnych przepisów, z których każdy reguluje inną sytuację prawną związaną z prawem do pochowania zwłok ludzkich. Skarżący nie wskazali, który z powyższych dziewięciu przepisów zawartych w art. 10 został naruszony przez Sąd Apelacyjny jak również nie przedstawili, jaki wpływ na rozstrzygnięcie sprawy mogło mieć ewentualne naruszenie tego przepisu skoro powództwo zostało oddalone z braku interesu prawnego powodów, a więc niespełnienia przesłanek art. 198 k.p.c. (w ogóle nie wskazanego w podstawach skargi kasacyjnej), nie zaś nie istnienia przesłanek art. 10 ustawy o cmentarzach, który – jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 grudnia 2010 r. I CSK 66/10 (nie publ.) – nie stanowi materialnoprawnego źródła powstania prawa do grobu, a jedynie określa osoby, którym przysługuje prawo do pochowania zwłok ludzkich. Jego naruszenie może zatem pozostawać bez żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy o ustalenie prawa do grobu. Tym samym zarzut naruszenia tego przepisu, bez wskazania wpływu jaki mogło to mieć na wynik sprawy, nie może być skuteczną podstawą twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.